

Eén prijs is te weinig

De NTR en het Rijksmuseum organiseren dit jaar de verkiezing van de beste geschiedenisleraar 2014. De winnaar wordt bekendgemaakt tijdens de Nacht van de Geschiedenis in oktober. Het kiezen van de beste geschiedenisleraar is een novum. We kennen wel de verkiezing van de beste leraar van het jaar. Jan Willem van den Bos van het Jan van Egmond Lyceum in Purmerend sleepte vorig jaar deze titel in de categorie voortgezet onderwijs in de wacht. Laat Jan Willem nu toevallig geschiedenisdocent zijn. Simpel gezegd weten we dus al wie de beste geschiedenisleraar in het voortgezet onderwijs is. Begrijpelijk dat de NTR en het Rijksmuseum hem in de jury gevraagd hebben voor 2014. Maar zo gemakkelijk kunnen we ons er niet vanaf maken. We hebben nu een nieuw jaar. En het onderwijs is allesbehalve statisch. Docenten groeien en ontwikkelen zich. Waar zit het grote talent in 2014? Er zijn trouwens collega's die deze hele verkiezing maar zozo vinden. Deze overweging kan voortkomen uit jaloezie, gemakzucht, misplaatste gevoelens van minder waard te zijn of gebrek aan zin en tijd om mee te doen. Wanneer iemand bedoelt te zeggen dat elke verkiezing zijn beperkingen heeft, kan ik daar weinig tegenin brengen. Maar laten we ons niet verliezen in op zichzelf beschouwd zinnige vragen als wie meldt wie aan, hoe wordt er geselecteerd uit de ogenschijnlijk willekeurig tot stand gekomen lijst van genomineerden. Want dan laten we een prachtkans liggen waarmee we het belang van ons prachtige vak niet alleen kunnen onderschrijven, maar ook kunnen propageren. Het valt me namelijk op hoe groot de betrokkenheid van de samenleving en ouders bij het onderwijs is. Zij hebben veel belang bij goed onderwijs. Onze leerlingen natuurlijk ook. Omdat ik zelf in de jury zit, kan ik vertellen dat uit de meer dan honderd aanmeldingen op grond van criteria een lijst van twintig voorkeurskandidaten geselecteerd is.

Maar wat maakt een leerkracht nu een goede docent, zo u wilt een toptalent? Ik heb genoten van de antwoorden en omschrijvingen van de leerlingen die hun favoriete docent voordragen. Ik kan u zeggen dat de

leerlingen niet gaan voor een popie-jopie of voor de docent die veel met *YouTube*-filmpjes en smartphones werkt. En al helemaal niet voor de docent bij wie er ongebreidelde vrijheid (of chaos) is.

Onze leerlingen gaan voor docenten die een persoonlijke band met hen weten te scheppen. Leerlingen waarderen het als het om hén gaat. Ook het omgaan met anders begaafde én excellentie leerlingen scoort hoog. In datzelfde rijtje staat vakbekwaamheid – 'je leert er veel' – en aansluiten bij de belevingswereld van de leerling, wat wezenlijk anders is dan er bij blijven staan. Techniek gebruiken is prachtig en nodig,

'Leerlingen gaan voor docenten die een persoonlijke band met hen weten te scheppen'

maar het gaat om de persoonlijke benadering waarbij op een vreugdevolle manier geleerd en gevormd wordt. Het zal duidelijk zijn dat één prijs te weinig is om zo veel enthousiaste en gave collega's te belonen. ■

Ton van der Schans

is voorzitter van de VGN. Hij werkt als docent geschiedenis op de Driestar Hogeschool (pabo) in Gouda.

